

Ευτύχης Μπισσάκης ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ – ΝΕΑ ΕΛΛΑΔΑ

Financial Times: Πουλήστε Γη. Πουλήστε Μνημεία.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (Τετάρτη 29/6), οι αστυνομικοί σπάζουν κεφάλια στο Σύνταγμα και πνίγουν με χημικά τους διαδηλωτές που ασκούν ειρηνικά το συνταγματικό τους δικαίωμα. Γεγονότα που θυμίζουν την εποχή της δολοφονίας του Λαμπράκη: Το παρακράτος βγήκε για άλλη μια φορά στο φως. Και ο εισαγγελέας; Την ίδια ώρα οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, πλην ενός, ψηφίζουν το λεγόμενο μεσοπρόθεσμο μνημόνιο, παίρνοντας μια από τις πιο ατιμωτικές αποφάσεις στην ιστορία του ελληνικού κοινοβουλίου. Την ίδια στιγμή ο θλιβερός, κληρονομικό δικαίω πρωθυπουργός, υπόσχεται, για πολλοστή φορά, *νέα πορεία, νέα Ελλάδα. Ποια πορεία; και ποια Ελλάδα;*

Κατά τον καθηγητή του Συνταγματικού Δικαίου, Γ. Κασιμάτη, και άλλους ειδικούς, η ψήφιση των δύο «μνημονίων» συνιστά κοινοβουλευτικό πραξικόπημα. Είναι προϊόν κοινοβουλευτικής απάτης. Κατ' αρχήν, δεν πρόκειται για «μνημόνια», αλλά για διεθνείς συμβάσεις δανεισμού, οι οποίες δένουν χει-

ροπόδαρα την Ελλάδα, οικονομικά και πολιτικά. Οι συμφωνίες αυτές, κατά το Σύνταγμα, έπρεπε να εισαχθούν στη Βουλή για κύρωση. Αντί γι' αυτό, κατατέθηκαν, χωρίς να διανεμηθούν και να συζητηθούν. Επίσης θα έπρεπε να ψηφιστούν με 180 ψήφους. Όσο για το «μεσοπρόθεσμο», συζητήθηκε μεν, αλλά είναι άκυρο, διότι δεν συγκέντρωσε τις 180 απαιτούμενες ψήφους. Η Ελλάδα υπό καθεστώς νέας υποτέλειας.

Αυτά, ως προς την «εγκυρότητα». Με τι εκβιαστικό επιχείρημα οδήγησε όμως η κυβέρνηση την αγέλη του ΠΑΣΟΚ στο *ναι*; Με το επιχείρημα: *ψηφίζετε ή χρεοκοπία!* Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι οι «δανειστές» (τοκογλύφοι) μάς δίνουν τα 100 τόσα δις. Με τη «βοήθεια» θα μειωθεί μήπως το χρέος; Από τα 100 δις, τα 80-90 θα πάνε για πληρωμή τόκων. Συνεπώς το χρέος, από 350 περίπου, θα ανεβεί περίπου στα 440. Λοιπόν; Νέα «μνημόνια», νέα δάνεια, αύξηση του χρέους, χρεοκοπία με κάποια μορφή που θα αποφασίσουν οι εταίροι-δανειστές-τοκογλύφοι.

Πώς θα αντιμετωπίσει λοιπόν την κατάσταση η οποιαδήποτε κυβέρνηση εθνικής μειοδοσίας; Η σύμβαση που

υπογράφτηκε δεσμεύει το σύνολο της κρατικής περιουσίας. Οι εταίροι μάς δείχνουν το δρόμο: Ξεπουλήστε, ΔΕΗ, ΟΤΕ, Λιμάνια, Αεροδρόμια, Μνημεία (Ολυμπία, Δελφούς κ.λπ., εξαιρείται ίσως ο Παρθενώνας). Επειδή οι δανειστές για τι πράγμα νοιάζονται; Για να εισπράττουν τόκους και να εισπράξουν τα δανεικά. Και ο λαός; Οι «Έλληνες που έδωσαν τα φώτα στην Ανθρωπότητα»; Κεφάλαιο και πολιτισμός είναι, ως γνωστόν, έννοιες ριζικά ασύμβατες.

Και η ελληνική κυβέρνηση; Αυτή δεν ξεπουλά: «Αξιοποιεί» την κρατική περιουσία! Διαστροφή του νοήματος των εννοιών; Ένα μόνο (ελλείπει χώρου) παράδειγμα: Ο ΟΤΕ, αυτός ο γιγαντιαίος, σύγχρονος και κερδοφόρος οργανισμός, εκτιμήθηκε το 2008 σαν μια οποιαδήποτε επιχείρηση: Το 30% εκτιμήθηκε σε 4 δις ευρώ. Σήμερα, η Deutsche Telekom αγοράζει το 10% έναντι 400 εκ. ευρώ. Που σημαίνει ότι η σημερινή τιμή εκποίησης είναι τρεις φορές μικρότερη από την και τότε χαριστική του 2008. (Σήμερα το 100% εκτιμάται σε 4 δις, όσο το 30% το 2008.)

Να ξεπουλήσουμε λοιπόν επιχειρήσεις που στηρίζουν την οικονομία και την κοινωνική ζωή (ΟΤΕ, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, η Ολυμπιακή ξεπουλήθηκε, κ.λπ.). Να ξεπουλήσουμε λιμάνια και αεροδρόμια. *Γη και μνημεία*. Και τι θα προκύψει από την εκποίηση; Η Ε.Ε. και το ΔΝΤ ελπίζουν ότι θα μαζευτούν 50 δις. Αλλά κατά τον «αθώο», κύριο Σημίτη, ο στόχος αυτός δεν είναι ρεαλιστικός.

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε. Δεν έχει νόημα. Συνολικά: Με την εκ-

ποίηση της κρατικής περιουσίας (οποιοσδήποτε δανειστής δικαιούται να προβαίνει σε πλειστηριασμό) το κράτος θα χάσει βασικές πηγές εσόδων. Με τη μείωση μισθών και συντάξεων, η κρίση της αγοράς είναι ήδη ορατή. Κρίση της αγοράς σημαίνει περαιτέρω μείωση της παραγωγής, κλείσιμο βιοτεχνιών, βιομηχανιών, συρρίκνωση του παραγωγικού τομέα της οικονομίας, φόροι επί φόρων, εξουθένωση μισθωτών και συνταξιούχων. Η πολιτική ξεπουλήματος δεν χτυπάει στην καρδιά μόνο την εργατική τάξη. Εξίσου καταστροφική θα είναι και για τα μικρομεσαία στρώματα. Συνολικά: ανεργία, αβεβαιότητα και πείνα θα είναι οι καρποί της σημερινής πολιτικής. Και η κυβέρνηση, εντολοδόχος των υπαλλήλων της «Τρόικας»!

Η καταστροφή όμως ήταν αναπόφευκτη; Η κυβέρνηση έδωσε έστω μάχη για λιγότερο ληστρικούς όρους δανεισμού; Αυτό που έδωσε ήταν *γη και ύδωρ*. Κυριολεκτικά!

Ο πρωθυπουργός πριν τις εκλογές έλεγε, ψευδόμενος, «λεφτά υπάρχουν». Το ψέμα αποκαλύφθηκε σύντομα και ο αντιπρόεδρος φρόντισε να ενοχοποιήσει τον ελληνικό λαό: «Όλοι μαζί τα φάγαμε». Δηλαδή ποιои; Κρατική ρεμούλα, εργολάβοι, αεριτζήδες, χρυσοκάνθαροι, Ολυμπιάδα, εξοπλισμοί κ.λπ. Κράτος διεφθαρμένο, που με τη σειρά του διαφθείρει και εκμανλίζει μέρος του ελληνικού λαού. Αλλά η βασική αιτία της χρεοκοπίας δεν ήταν το φαγοπότι. Η αντιλαϊκή και ανεργμάτιστη πολιτική μετά τον εμφύλιο είχε ως συνέπεια την καταστροφή της ημιορεινής

και ορεινής οικονομίας, τη συγκέντρωση του μισού πληθυσμού στην πρωτεύουσα, τον παρασιτισμό, την όποια αποβιομηχάνιση. Συνολικά, την παρακμή του παραγωγικού τομέα της οικονομίας. Η υλική παραγωγή αντιπροσωπεύει το 15-17% του ΑΕΠ. Η Ελλάδα είναι μια χώρα σε παρακμή. Προσθέστε και τη ρεμούλα και τότε δεν θα απορείτε για την επικείμενη χρεοκοπία.

Έτσι, λοιπόν, μια πορεία άθλιας πολιτικής είχε ως κατάληξη τη χρεοκοπία. Όμως το ξεπούλημα ήταν μονόδρομος; Δεν υπήρχε άλλη λύση από τα «μνημόνια»; Μερικές ιδέες ή προτάσεις: Στις ελληνικές τράπεζες λιμνάζουν 200-300 δις, με επιτόκιο γύρω στο 1%. Αν το κράτος αποφάσιζε να εκδώσει ομόλογα με επιτόκιο, ας πούμε, 3-3,5%, οι μικροκαταθέτες θα είχαν συμφέρον να αγοράσουν ομόλογα, επειδή θα είχαν σημαντικά μεγαλύτερους τόκους, το κράτος δεν θα δανειζόταν με 6-7% και δεν θα χάναμε «μέρος της εθνικής μας ανεξαρτησίας» κατά ΓΑΠ. (Αλλά η Ε.Ε. θα ήταν αντίθετη με την έκδοση ομολόγων. Θα τολμούσε η κυβέρνηση να πράξει το σωστό;) Άλλη πρόταση: Απ' ό,τι γράφτηκε, περίπου 400 δις έχουν φυγαδευτεί στο εξωτερικό. Μέρος από αυτό το κεφάλαιο θα μπορούσε να «επαναπατριστεί»: Κατά τον καθηγητή Κ. Μπέη, η κυβέρνηση θα έπρεπε να καλέσει όσους απέκτησαν εδώ εισοδήματα και τα έχουν καταθέσει σε ξένες τράπεζες και σε «οφ σορ» εταιρείες να τα επιστρέψουν ή να τα δηλώσουν σε τακτή προθεσμία. Όταν παρέλθει άπρακτη αυτή η προθεσμία, η Βουλή να κηρύξει διά

νόμου τις καταθέσεις που κρύβονται στο εξωτερικό ως προϊόν υπεξαίρεσης της εθνικής περιουσίας, να παραπέμψει τους δανειστές μας σε αυτή την περιουσία, για να ικανοποιηθούν από εκεί, και να κηρύξει τη χώρα μας ως «εφεξής» ελεύθερη από κάθε χρέος προς τους «δανειστές» μας (*Ελευθεροτυπία*, 01/06/11). Επίσης, πάντα κατά τον καθηγητή Μπέη, αν η κυβέρνηση διεκδικούσε από τη Γερμανία τις πολεμικές επανορθώσεις και το αναγκαστικό δάνειο της κατοχής, οι οφειλές μαζί με τους τόκους «υπερεπαρκούν για την πλήρη εξόφληση των εκκρεμών χρεών της χώρας μας, προς όλους τους διεθνείς δανειστές μας». Άλλες ιδέες: Μείωση των άχρηστων εξοπλισμών. Μείωση της κρατικής σπατάλης (όχι σε βάρος της παιδείας και της υγείας). Φορολόγηση του μεγάλου κεφαλαίου, των τραπεζών, της Εκκλησίας. Η σημερινή καταστροφή δεν ήταν αναπόφευκτη. Ποια κυβέρνηση όμως θα τολμούσε να ασκήσει μια τέτοια φιλολαϊκή, σωτήρια πολιτική; Η κυβέρνηση-δούλος του μεγάλου κεφαλαίου, του ΔΝΤ και της διεθνούς αληταρίας που αποκαλείται «αγορές»; Η κυβέρνηση ενεργεί σύμφωνα με την ταξική της όραση, και τα συμφέροντα που υπηρετεί: εγχώρια και ξένα. Τι κάνει όμως ο εισαγγελέας του Αρχείου Πάγου; Και ο πρόεδρος της Δημοκρατίας θα αρκείται σε ηθικολογικές παραινήσεις;

Και ο λαός; Ένα κίνημα γεννιέται, ελπίδα ανάτασης και σωτηρίας. Και η Αριστερά;